

I la Bisbal finalment va tenir pla general

El «maleït» pla urbanístic de la Bisbal reprenia el desembre del 1979 el camí administratiu i no s'aprovaria fins a començament del 1982

24/02/09 02:00 - MIQUEL RIERA

Les típiques voltes de la Bisbal d'Empordà, un dels senyals d'identitat de la població empordanesa. Foto: JOAN TRILLA

«El maleït pla de la Bisbal reprèn el camí administratiu», titulava el Punt Diari a la seva plana 5 el 2 de desembre del 1979. El ressò de la notícia que en el termini d'un mes el polèmic projecte de planificació urbanística de la zona de la Bisbal –iniat i aturat per l'antiga Diputació franquista uns mesos abans– reprendria la seva tramitació. El qualificatiu *maleït* per al pla t'era pas del tot exagerat, perquè després de més de quatre anys de fortes polèmiques el projecte encara seguia aturat. L'article no se n'estava de culpabilitzar «els sectors de la dreta i els terratinents de la comarca» de l'aturada del projecte com aquests mateixos sectors havien promogut una dura campanya contra el pla i els seus continguts, un planejament només afectava la Bisbal, sinó que també incloïa bona part dels municipis de la seva àrea d'influència. La polèmica havent-se desenvolupat durant les primeres eleccions municipals democràtiques, celebrades a l'abril, que havien dividit els grups del consell municipal: d'una banda, ERC i Centristes de Catalunya –aquests, guanyadors en nombre de vots de les eleccions–, que sorprenentment van pactar formar equip de govern, amb l'alcaldia per a Esquerra, i de l'altra, CiU, el PSC i el PSUC, a l'ajuntament. Un primer ajuntament democràtic que no es podria deslliurar durant tot el seu mandat de la polèmica del pla general, un enfrontament que va marcar d'una manera molt profunda tota la vida política a la capital empordanesa, almenys fins a les eleccions i l'aprovació definitiva del planejament, l'any 1982.

Però tres anys abans d'aquella data, la notícia era que tots els ajuntaments afectats havien demanat el retorn als treballs i la Diputació els havia encarregat al mateix equip redactor. Aquest estava integrat pels arquitectes Joan Escribà, Dolors Ni Bosch i els economistes Ramon Romaguera (futur alcalde) i Joan Cals. En aquesta nova etapa, però, Joan Cals es deslliurava del projecte al·legant que durant el període en què aquest havia estat aturat havia passat a militar al PSC. Cals ho aprova i critica l'aturada del projecte –«Ha perjudicat greument la construcció», deia– i també per recordar les característiques del pla bisbalenc, entre les quals destacava «l'originalitat del procés de redacció, la proporció entre creixement demogràfic i urbanitzable, la resposta als interessos populars, la normativa clara de protecció al paisatge o l'edificabilitat mitjana de 4 pisos, fins a un màxim de quatre».

Cals demanava també que s'aprofités la nova etapa per cercar el màxim d'acord polític: «El pla, amb les modificacions que es proposen, pot ser assumit per tots els grups.»

Encara caldrien, però, tres anys més de polèmiques, algunes de molt fortes, i de constants enfrontaments entre els regidors bisbalencs, fins a aconseguir les aprovacions definitives de la Diputació (el febrer del 1982) i de la Generalitat (el juliol). El pla, aprovat per la Diputació, que va valdre noves portades i notícies a doble plana en El Punt de l'època, va provocar un enfrontament consistori bisbalenc i la corporació provincial, ja que el primer acusava la segona de no haver tingut en compte les seves propostes. El planejament es va aprovar per unanimitat.

Revisat fa dotze anys

El pla general de la Bisbal ha estat revisat en diferents ocasions des de llavors. La principal revisió i la més extensa es va fer el 1996, quan es va aprofitar la disgregació de la planificació intermunicipal, fins llavors vigent en sis plans corresponents als municipis de Corçà, Forallac, Cruïlles, Ullastret, Madremanya i la Bisbal, per actualitzar-ne el planejament urbanístic.

Justament, el fet que el projecte original abastés tants municipis va afavorir en el seu moment la polèmica, però, tal com va succeir l'any 1996, amb Jaume Torrent, cap del servei d'Urbanisme de la Generalitat a Girona, en aquell moment s'havia de buscar l'equilibri urbanístic entre els municipis, cosa que anys més tard ja controlava la Comissió d'Urbanisme de Girona.

Darrera actualització (Dimarts, 24 de febrer del 2009 03:00)